

„Zeker,” stelde Gijs haar gerust en even later tegen Matje. Zeg, Mat?”

„Wat, Gijs?”

„Die Bet is zoo'n stiekempie om nou die polsjes al vóór November af te hebben en niks, niemendal te zeggen, maar ze zijn blauw en 't kind rouwt nog.”

„Kom, ze draagt een roode bouffante ook, zeg dat nou niet, anders is de aardigheid er af voor 't kind.”

Ja, goed, nou, wel te rusten, Mat.”

„Van 't zelfde.” In haar eigen lachend ging Matje 't krakende zoldertrapje op. 't Was nu haast een wedstrijd van die drie beneden, wie 't meest voor haar dee en voorzichtig liep ze langs de kleine bedstede waar een hoog opgevuld slofje stond en ze zette er naast een splinternieuw reukfleschje met een plakplaatje er op en een vreemden naam, ze had het zelf pas gekregen, maar 't was nog nooit open geweest... ook stiekum zou Gijsje zeggen, maar ze lag er ook zoo lief te slapen, dat Marieke.

Wat ze blij was den volgenden morgen, hoe zij ze allemaal om den hals viel. Neen, het was niet van dien ouden Sint-Nicolaas, die leefde al lang niet meer, 't was van hun alle vier en ze begon weer opnieuw te omhelzen en Piet rookte zoo langzaam zijn eene pijpje om het de heele week toch maar vol te kunnen houden, anders kwam 't vrouwvolk er achter, dat hij zooveel besteed had voor het kleine ding.

't Was een ongestadige winter, voorjaarsachtige dagen, die dan ineens weer gevolgd werden door een vinnige koude, zoodat de Noord-Oosten wind de sneeuw opblies over de hei en de kale bouwlanden tot het haagje toe.

Ze waren dan ook allemaal ziek in het armenhuis, erge zware verkoudheden, Marieke moest er ook maar inblijven vond dokter. Als een klein, bedrijvig huisvrouwje bracht ze koffie aan de bedden der oudjes, bleef lang op den kant der bedstee zitten met de voetjes naar beneden bengelend, honderd uit vertellend met haar hand in de oude knokelige vingers. Matje kon haar veel overlaten. De kleine handjes stonden klaar voor alles. Handig en stevig pakte ze de dingen aan en ze was zoo zacht en licht in haar bewegingen, zoo gracieus en vroolijk als een jonge poes.

Eens, toen ze weer school ging, kwam ze niet om vier uur thuis.

„Mat,” riep Piet uit zijn bedstee „waar blijft 't kind, de klok is al lang van vieren koud.”

„Ik heb de buurkinderen al thuis hooren komen,” zuchtte Bet en Gijsje warmde de sloffen voor 't vuur. Matje probeerde streng te kijken, fronste de wenkbrauwen hoog op: „Ik heb haar dikwijls genoeg gezegd om dadelijk thuis te komen, dat stil staan in zoo'n koude deugt niet voor haar, ze moet gehoorzaam zijn,” zeide ze meer angstig dan boos. Gijsje raakte heelemaal van streek: „Matje, je moet haar niet straffen als ze komt.”

Mat antwoordde niet, liep bloothoofds naar 't schoolplein, maar niemand wist waar klein Marietje was.

Na zessen, toen het al heelemaal donker was, kwam ze thuis met een paar oude, lorrige schaatsen in haar hand. De groote oogen schitterden. „O, wat